

“Het kietelde al heel lang, dat beeldhouwen. Zeker sinds ik in de gieterij werkte. Maar ik twijfelde ook. In beeldhouwen ben ik toch min of meer autodidact. Na verloop van tijd had ik echt duizenden beelden van anderen in m'n handen gehad. Toen dacht ik: nu heb ik zoveel gezien en gevoeld, nu moet ik het zelf maar eens gaan doen.”

“Ik ben begonnen als schilder, dat heb ik heel lang gedaan. Maar de ellende met schilderen is: wat je er ook aan aandacht en passie instopt, je voelt het er niet aan af. Het zo licht, zo'n doekje, het weegt niks. En als je het omdraait, zie je alleen maar de achterkant. Hoeveel verf er ook op zat, hoe zwaar ik de lijst ook maakte, het hielp niet. Maar die beelden, in de gieterij kun je dat heel goed zien, die zijn altijd aanwezig. Al gooi je zo'n beeld ergens in een hoek, het blijft altijd dat beeld.”

Aanwezigheid

Dynamiek

“De moedervorm maak ik altijd in klei. Daar kun je heel veel mee doen. Vooral bij grote beelden ga ik echt flink tekeer. Op een gegeven moment heb ik zelf een soort hamer gemaakt, een kleibeuker noem ik dat, en daarmee sla ik dat beeld in model. Het ene broodje na het andere sla ik zo in het frame! Je krijgt dan meteen een structuur erin, een bepaalde dynamiek, omdat je de klosporen blijft zien. Bij elk materiaal heb ik van dat soort zelfgemaakte gereedschapjes, omdat die dingen niet te koop zijn. Die zijn waarschijnlijk zó individueel...”

“Soms verandert er iets in m'n werk omdat ik opeens een ander apparaatje vind. Dit ding is geloof ik om tegels te verwijderen. Daar kun je hele rechte lijnen mee in de was maken. Sinds kort ben ik daarmee aan het rotzooien, en dan krijg je toch weer andere dingen.

Dat is ook wel de lol vind ik. Dat je constant op zoek bent naar nieuwe spullen om het materiaal mee te bewerken. En als je het niet kunt vinden, ja, dan moet het maar gemaakt worden.”

